

ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΑΣ

Της Παλλάδας λουτράρισσες, όσες κι αν είστε εβγάτε,
εβγάτε, μόλις άκουσα το φρούμασμα των ιερών αλόγων
κι όμορφη καταφτάνει η θεά.

Βιαστείτε τώρα ξανθές κόρες του Πελασγού, βιαστείτε.

5Τα δυνατά της χέρια η Αθηνά ποτέ δε νίβει
πριν βγάλει τη σκόνη απ' τα λαγόνια των αλόγων της.

Όυτε κι όταν γεμάτα ρύπον έφερε τα όπλα της
γυρνώντας απ' τη μάχη της με τ' άδικα παιδιά της Γης.

Μα πριν απ' όλα τους αυχένες των αλόγων από τ' άρμα
10έλυσε, και στις πηγές καθάρισε του Ωκεανού
του ιδρώτα τις σταλαγματιές και τον πηγμένο σκούπισε
αφρόν απ' τα χαλινοφάγα στόματά τους.

Αχαιοπούλες, τρέξετε, μονάχα μύρα και σ' αλάβαστρα αλοιφές μη φέρετε
—ακούω των τροχών το τρίξιμο πάνω στους άξονες—

15όχι μύρα λουτράρισσες, ούτε αλοιφές σ' αλάβαστρα για την Παλλάδα
—η Αθηνά δεν τις ποθεί τις αλοιφές με μύρα—

ούτε καθρέφτη. Πάντοτε όμορφο έχει το πρόσωπο.

Όυτε όταν στην Ίδα ο Φρύγας Πάρης δικάζε τη διαφορά,
ούτε τότε σ' ορειχάλκινο καθρέφτη η τρανή θεά κοιτάχτηκε,

20ούτε και στου Σιμόντα τα διάφανα νερά.

Όυτε η Ήρα. Η Κύπρις μοναχά παίρνοντας τον διαυγή χάλκινο καθρέφτη
έφκιαξε και ξανάφκιαξε δύο φορές την κόμη της.

Μα εκείνη, δυο φορές εξήντα διαύλους αφού έτρεξε,
όπως στον Ευρώτα οι Λακεδαιμόνιοι

25αστέρες, τρίφτηκε μ' αγνό λάδι καθώς είχε πείρα,
λάδι που βγαίνει απ' το δικό της δέντρο,

ω κόρες και κοκκίνισε το πρόσωπό της ωσάν της αυγής
το ρόδο ή ωσάν τον κόκκο της ροδιάς.

Για τούτο τώρα λάδι για άντρες φέρτε της μονάχα,

30αυτό που ο Κάστορας αλείβεται κι ο Ηρακλής.

Και χτένα φέρτε της ολόχρυση την κόμη να χτενίσει,
και να γυαλίσει τις μπούκλες της τις λαμπερές.

Έβγα Αθηναία· κι είναι κοντά σου συντροφιά που θα σ' αρέσει
από παρθένες των μεγάλων Αρεστοριδών.

35Ω Αθηνά, και του Διομήδη την ασπίδα φέρνουν
καθώς αυτό συνήθεια είναι στους Αργίτες παλαιότατη
που ο Ευμήδης τούς τη δίδαξε, ο αγαπημένος σου ιερέας,
αυτός που κάποτε όταν έμαθε πως ο δήμος ήθελε το θάνατό του,
πρόλαβε κι έφυγε με το ιερό σου άγαλμα

40και ήρθε και κατοίκησε στο Κρείον όρος.

Ω ναι στο Κρείον όρος, όπου κι εσένα τοποθέτησε, θεά,
στις βραχουριές, που Παλλατίδες ονομάζονται και τώρα.

Έβγα, Αθηνά, που κυριεύεις πόλεις, με το κράνος το χρυσό
που χαίρεσαι όταν πάταγον ακούς ίππων κι ασπίδων.

45Σήμερα, υδροφόρες, μη βουτάτε σήμερα στον ποταμό τις στάμνες,
κι εσείς Αργίτες πίνετε από κρήνες, όχι από τον ποταμό.

Σήμερα και οι δούλες τις υδρίες στη Φυσάδεια
ή στην Αμυμώνη να πάτε, την κόρη του Δαναού.

Γιατί τούτη τη μέρα χρυσάφι κι άνθη θ' αναμειξεί στα νερά του
50ο Ίναχος, που απ' τα καλολίβαδα βουνά θα κατεβάσει
για το καλό της Αθηνάς λουτρό. Μα Πελασγέ
πρόσεξε μήπως κι άθελά σου αντικρίσεις τη βασίλισσα θεά.

Γιατί όποιος την Παλλάδα ιδεί γυμνή την πολιούχο,
το Άργος τούτο θ' αντικρίσει με το φως του για στερνή φορά.

55Σεβαστή Αθηνά, πρόβαλε εσύ, κι εγώ ώσπου νά 'ρθεις
σ' αυτές θα ειπώ μian ιστορία, όχι δικιά μου, μα άλλων.

Παιδιά μου, η Αθηνά μια νύμφη κάποτε στη Θήβα
περσότερο αγαπούσε απ' όλες τις συντρόφισσές της,
του Τειρεσία τη μάνα, κι ήτανε αχώριστες.

60Και στις αρχαίες Θεσπιές σαν πήγαινε

63ή στην Κορώνεια, που ευωδιασμένον άλσος της υπήρχε

64και οι βωμοί της ήταν δίπλα στον Κουράλιο ποταμό,
61ή κατά την Κορώνεια ή την Αλίαρτο οδηγούσε
62τους ίππους της, διαβαίνοντας από τα κτήματα των Βοιωτών
65πολλές φορές τη νύμφη ανέβαζε η θεά στο δίφρο της.
Κι ούτε οι παρέες των νυμφών, ούτε οι χοροί τους
της άρεσαν αν δεν τους οδηγούσε η Χαρικλώ.
Μα και σ' αυτή μελλόταν δάκρυα πολλά να χύσει,
κι ας ήταν η αγαπημένη σύντροφος της Αθηνάς.
70Μια μέρα τις περόνες έλυσαν των πέπλων τους
και στο τρεχούμενο της Ιπποκρήνης καθαρό νερό στον Ελικώνα
λούζονταν. Στο βουνό μεσημβρινή γαλήνη.
Κι οι δυο τους λούζονταν κι ήταν η ώρα του μεσημεριού,
και πολλή απλωνόταν ησυχία στο βουνό εκείνο.
75Πρωτόχνουδος ο Τειρεσίας, μόνο με τους σκύλους του
στον ιερό το χώρο περπατούσε.
Κι ως δίψασε πολύ, πήγε προς το τρεχούμενο νερό της κρήνης,
ο δύστυχος, κι αθέλητά του είδε όσα δεν έπρεπε.
Αν και του χόλιασε πολύ η Αθηνά, όμως του είπε:
80«Ποιός δαίμονας, εσένα που στο γυρισμό τα μάτια σου δεν θα 'χεις πια,
γιε του Ευήρη, στην οδό τούτη σ' οδήγησε τη φοβερή;»
Αυτά σαν είπε, του παιδιού νυχτώθηκαν τα μάτια.
Στάθηκε αμίλητο και κόλλησαν από τη θλίψη
τα γόνατά του, και η αμηχανία τού πήρε τη φωνή.
85Η νύμφη τότε φώναξε: «Τί του 'κανες του γιου μου
ω σεβαστή; Τέτοιες είσαστε φίλες μας σεις οι θεές;
Πήρες το φως του γιου μου. Άραχλο τέκνο μου,
τα στήθη είδες της Αθηνάς και τα λαγόνια,
όμως τον ήλιο δεν θα ξαναδείς. Ωμέ τη δύστυχη.
90Ω βουνό, ω Ελικώνα που δεν θα σε ξαναπατήσω,
για τα λίγα που 'δωσες πήρες πολλά. Λίγα ζαρκάδια
αν έχασες κι ελάφια, όμως τα μάτια του παιδιού μου κράτησες».

Με τα χέρια σφιχταγκάλιασε το γιο της
και γοερά σαν την αηδονομάνα

95άρχισε να θρηνεί. Τη σύντροφό της η θεά λυπήθηκε
και τότε η Αθηνά τούτα τής είπε:
«Θεική γυναίκα πάρε πίσω όσα στην οργή σου
είπες, γιατί εγώ δεν τύφλωσα το γιο σου.
Η Αθηνά δεν χαίρεται το φως το αγαπημένο των παιδιών
100ν' αρπάζει. Ετούτα τα ρυθμίζουν Κρόνιοι νόμοι.
Όποιος θνητός θα ιδεί κάποιον αθάνατο χωρίς τη θέλησή του,
θα το πληρώσει με μεγάλο τίμημα.
Θεική γυναίκα, ετούτο που 'γινε πια δεν ξεγίνεται
αφού του ήτανε μοιροκλωσμένο
105από τη γέννησή του. Τώρα πάρε,
του Ευήρη γιε, την άξιαν αμοιβή σου.
Πόσα ζώα θα θυσιάσει ύστερα του Κάδμου η κόρη
και πόσα ο Αρισταίος κάνοντας ευχή, τον έφηβο
μοναχογιό τους τον Ακταίωνα να βλέπανε ακόμα και τυφλό.
110Κι εκείνος της μεγάλης Άρτεμης συγκυνηγός
θα είναι, όμως κι αυτόν ούτε οι τρεχάλες
ούτε τ' ακόντια που αντάμα ρίξαν στα βουνά θα τον γλιτώσουν
την ώρα που άθελά του της θεάς τα ωραία λουτρά θα ιδεί.
Μα τα σκυλιά του, τον πριν λίγο αφεντικό τους
115θα τον δειπνήσουν. Και η μητέρα τα οστά του γιου της
θα τρέξει να μαζέψει μπαίνοντας σε πυκνά δάση.
Και τρισευτυχισμένη θα σε ειπεί και καλοζώητη
που υποδέχτηκες τυφλό το γιο σου απ' τα βουνά.
Φίλη μου, μην τον κλαις. Σε τούτον άλλα
120πολλά προς χάρη σου καλά θα του χαρίσω.
Μάντη θα τον κάνω, τον πιο φημισμένο στους ερχόμενους,
που ανάμεσα στους άλλους θα 'ναι ο σπουδαιότερος.
Και θα γνωρίζει τα πουλιά αν για καλό πετάνε
και ποιά ανοίγουν τα φτερά για το κακό.
125Πολλούς χρησμούς στους Βοιωτούς, πολλούς στον Κάδμο
θα ειπεί, και στους μεγάλους Λαβδακίδες ύστερα.
Θα του δώσω και μεγάλη βακτηρία να οδηγεί τα πόδια του,
θα τον κάμω και πολύχρονο.

Κι όταν πεθάνει μόνο αυτός μες στους νεκρούς
130θα βλέπει, σεβαστός ακόμα κι από τον μεγάλο Αγεσίλα».
Ως είπε αυτά κατένευσε με το κεφάλι. Τελούνται όσα θα δεχτεί
η Παλλάδα. Από του Δία τις θυγατέρες
μόνο σ' αυτή ο πατέρας της τις χάρες του έχει δώσει,
λουτράρισσες. Μητέρα τη θεά δεν την εγέννησε,
135μα η κεφαλή του Δία. Και του Δία η κεφαλή δεν συγκατανεύει
σε ψέματα [... εκθέτοντας τη θυγατέρα].
Έρχεται τώρα η Αθηνά. Να τη δεχτείτε
ω κόρες τη θεά, για το Άργος όσες νοιάζεστε,
με καλά λόγια και με προσευχές και με χαρές μεγάλες.
140Χαίρε θεά και φύλαγε το Άργος του Ιναχίου,
χαίρε κι όταν τ' άλογά σου παίρνεις για να φύγεις, κι όταν ξανά τα οδηγείς στην πόλη
μας,
κι ακέρια φύλαγε τη γη των Δαναών.